

Informatieblad

JEF GEYS

2490 Balen

België

2012

SPECIAL EDITION LISBON-PORTLAND

CAIXA GERAL DE DEPÓSITOS

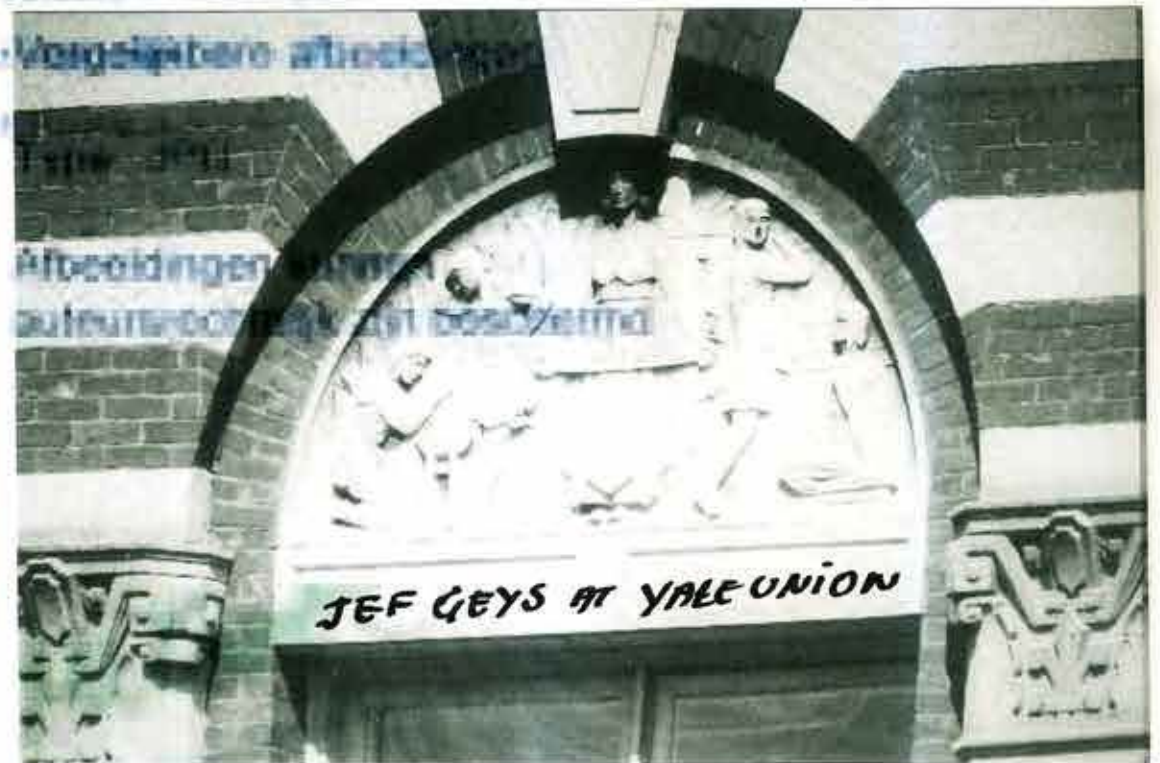
CULTURQUEST

[Webpage voor deze Miguel Wandelaar ...](#)
[Historische foto's van ...](#)

[Volledige grootte](#)
809 x 540 (Zelfde grootte). 13KB
[Meer formaten](#)

Zusatz 1 (Softwareentwicklung)

Wangsheng *et al.*

1. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 2. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 3. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 4. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 5. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 6. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 7. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 8. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 9. இது ஒரு சிறிய நகரம்.
 10. இது ஒரு சிறிய நகரம்.

JEFF GEYS

AS SOMBRAS DE LISBOA
THE SHADOWS OF LISBON
SCHADUWEN VAN LISSABON

CULTURGEST: EDIFÍCIO-SEDE DA CGO

RUA AACO DO CEGO, PISO 1-1000-300 LISBOA - PORTUGAL

BAGDA, BELGIE JEF 4573-2012

This edition of the *Kempens Informatieblad* comes as a late addition to the newspaper's run under the custodianship of Jef Geys, from the late 1960s until 2018.

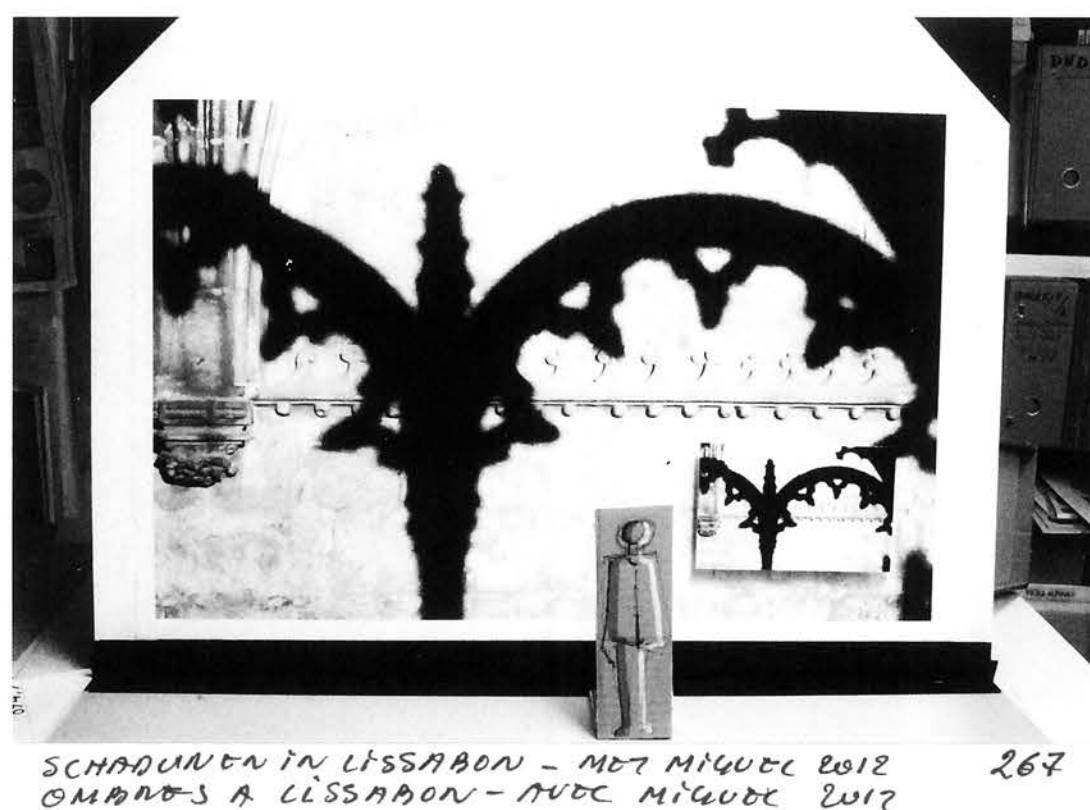
At the end of the 1960s, when Jef Geys adapted the masthead of this local newspaper to his own aims, the evening editions of daily papers had already faded as a commonplace. Evening editions once served to update their readerships on the fact that the news had changed since it was recorded that morning. This present edition of the *Kempens Informatieblad* is not an updated edition, since the original version was never published. What it does contain, akin to an evening paper, is the editor's earlier decisions with an update to the news.

Since this edition was conceived, its master, subject, and editorial custodian Jef Geys passed away. The completion of this issue marks the reiteration of *As Sombras de Lisboa* into seven *paravents*, exhibited at Yale Union in the spring of 2018.

Deze uitgave van het *Kempens Informatieblad* betreft een late toevoeging aan de krant onder het redactioneel bewind van Jef Geys, dat liep van de late jaren 1960 tot 2018.

Aan het eind van de jaren 1960, toen Jef Geys de naam van deze lokale krant overnam en begon te gebruiken voor eigen rekening, waren de avondedities van dagbladen als gemeengoed sterk afgenomen. Avondedities dienden ooit om lezers op de hoogte te houden van nieuws dat had plaatsgevonden na het uitbrengen van de ochtendeditie die dag. Deze editie van het *Kempens Informatieblad* is geen hernieuwde versie aangezien de oorspronkelijke editie nooit is uitgebracht. Wat het wel bevat, vergelijkbaar met een avondkrant, zijn de eerdere beslissingen van de redacteur bijgewerkt met nieuws.

Sinds deze uitgave werd bedacht, is haar meester, subject en conservator Jef Geys overleden. De vervollediging van deze editie behandelt de herwerking van *As Sombras de Lisboa* in zeven vouwschermen, vertoond in Yale Union in het voorjaar van 2018.

Jef Geys' exhibition at Yale Union contains an act of displacement with a tenor familiar to those who know his work, wherein Geys set up a game and prescribed a task usually under the jurisdiction of the artist, to the role of the curator. Yale Union invited me to pursue developing this exhibition with Geys, to which he responded by repurposing a proposal that he had made to CNEAI, Paris that had not been realized. His outline for this exhibition was comprised of a commission and if we desired, additional work from the inventory of his dealer. The commission was to fabricate seven *paravents*, or folding screens, for which certain aesthetic judgments were delegated to the curator within a set of rules determined by the artist. The task was to select and crop sections from large pieces of photo-wallpaper that were originally produced for *As Sombras de Lisboa*, an exhibition at Culturgest, Lisbon in 2012. Geys had directed Culturgest's curator Miguel Wandschneider to select images from a contact sheet of photographs that Geys had taken while on vacation in Lisbon in 1998. From this contact sheet, which also features as the final page of Jef Geys' book *All the Black and White Photos until 1998*, the curator was to make a selection of images to be presented as large-scale wallpaper prints in varying sizes that would serve as the background on which to hang photographs of the same images. The artist determined the smallest size of print, and prescribed the biggest to suit the largest gallery wall, leaving the curator to make a total selection that would conform to either seven, thirteen, or twenty-one photos. He chose thirteen, arranged their placement within two rooms, and placed the framed works on each field of wallpaper, in effect making the total decision as to how the compositions and the resulting exhibition cohered as an aesthetic whole.

Following Geys' instructions, I was delegated with selecting which segments of the images leftover from Lisbon were to fit within the dimensions of the three panels of the folding screens. This left my own aesthetic judgment as the reason for the resulting visual experience of these works. Continuing the logic of the exhibition from which the wallpaper was derived, Geys intentionally set up a game between himself and the curator of the exhibition to produce the final work. Geys had expressed disgust with the idea of the curator as auteur, and in this work, intended to meddle with the expectations of the curatorial profession and its ego. A shared sentiment among people in art that had known Geys is that working with him required exposing something beyond our public front, a certain disclosure of vulnerability. By allowing a humiliating amount of agency, he applied pressure on the individuals involved, making us face certain expectations in making exhibitions today: the unreasonable demand to have excessive confidence in one's own expertise and vision, and the capacity to perform them tirelessly.

—Nicholas Tammens, April 2018

De tentoonstelling van Jef Geys in Yale Union behelst een zekere daad van ontheemding, een thema herkenbaar voor zij die bekend zijn met zijn werk, waarbij de kunstenaar een spel opzet en een taak oplegt aan de curator. Het begon met een verzoek van Yale Union aan mijn adres om een tentoonstelling met Geys te organiseren. Geys stelde een project voor dat hij eerder voor het CNEAI in Parijs had bedacht maar dat nooit tot uitvoering was gebracht. Zijn plan voor de tentoonstelling omvatte een nieuwe productie en, indien gewenst, nog meer werk uit de collectie van zijn verzamelaar. De productie bestond uit het vervaardigen van zeven *paravents*, of vouwschermen. De uitvoering hiervan veronderstelde een strategie van Geys waarbij enkele esthetische keuzes uitbesteed werden aan de curator, weliswaar binnen een reglementair kader opgesteld door de kunstenaar. De opdracht bestond uit het selecteren en bijsnijden van secties uit grote stukken fotobehang die oorspronkelijk gemaakt waren voor *As Sombras de Lisboa*, een tentoonstelling in Culturgest, Lissabon in 2012. Geys had de curator van Culturgest, Miguel Wandschneider, gevraagd om enkele beelden te kiezen uit een contactvel van foto's die Geys genomen had tijdens zijn vakantie in Lissabon in 1998. Uit dit contactvel, dat eveneens de laatste pagina van Jef Geys' boek *All Black and White Photos until 1998* siert, moest de curator een selectie van beelden maken die zouden worden uitvergroot in verschillende formaten en zouden dienen als achtergrond om foto's van diezelfde beelden aan op te hangen. De kunstenaar bepaalde het kleinste afdrukformaat en schreef het grootste formaat toe aan een ruimste wand in de tentoonstellingsruimte. De curator moest uiteindelijk een eindselectie maken die overeenkwam met zeven, dertien of eenentwintig foto's. Hij koos voor dertien foto's, verspreid over twee zalen die vervolgens op hun corresponderende achtergrond werden gehangen. Zo besliste de curator hoe de composities en de resulterende tentoonstelling vorm kregen als een esthetisch geheel.

Aan de hand van instructies van Geys werd mij de taak toevertrouwd te selecteren welke delen van de beelden uit Lissabon zouden passen binnen de drie panelen van de vouwschermen. Mijn eigen esthetisch oordeel zou zodoende ten gronde liggen aan de visuele ervaring van deze werken. In het verlengde van het idee achter de tentoonstelling zette Geys een 'spel' op tussen hemzelf en de curator om het uiteindelijke werk voort te brengen. Geys had een uitdrukkelijke afkeer van het idee van de curator als auteur. Daarom poogde hij in dit werk te spelen met de verwachtingen van het curatoriële beroep en het ego van de curator bloot te leggen. Door een ergerlijke hoeveelheid auteurschap toe te laten oefende hij druk uit op de betrokkenen, en confronteerde hij ons met de verwachtingen die gepaard gaan met het maken van een hedendaagse tentoonstelling: de vereiste om een buitensporig eergevoel te hebben in eigen visie en kunnen, en het vermogen om dit onvermoeibaar uit te voeren.

—Nicholas Tammens, April 2018
Vertaling door Michael Peeters
met dank aan Julie Peeters

